

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

§§ 1—2

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag under Nr. 1—2 (se Tillæg B) til § 3

vedtoges uden Afstemning.

§ 3, saaledes ændret,

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag under Nr. 3 (se Tillæg B) om en ny § 4

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag under Nr. 4 (se Tillæg B) om en ny § 5

vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag under Nr. 4 (se Tillæg B) om en ny § 6

vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets Overgang til 3dje Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til Lov af 8de Maj 1894 om Adgang til at afløse Tiender.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 3139 ff.)

Sagen sattes til Forhandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Dalsgaard): Da Tiendeafsløsningsloven blev vedtaget, kendtes der ikke til 3 pCt. Laan her til Lands. Som en naturlig Følge deraf blev der sat ind i Tiendeafsløsningslovens § 15, at de Midler, der skulle skaffes til Veje til Tiendelaan, skulde fremskaffes ved Udstedelse og Salg af 3½ pCt. rentebærende Obligationer. Siden den Tid have vi imidlertid som bekendt optaget to større 3 pCt. Laan, og saavel de Kurser, som disse Laan have været optagne til, som ikke mindre de Kurser, de siden som oftest have været noterede til, have efter min

Mening klart vist, at en saadan Bestemmelse om, at visse Midler absolut skulle tilvejebringes ved Udstedelse af 3½ pCt. Obligationer, ikke længer er hverken praktisk eller tidssvarende. Samtidig med at Tiendeafsløsningsloven blev vedtaget, blev der ogsaa vedtaget adskillige Jærnbanelove, og i disse blev der indsat lignende Bestemmelser om Midlernes Tilvejebringelse. Der blev sat den Bestemmelse ind, at de til disse Loves Gennemførelse fornødne Beløb skulde skaffes til Veje ved Udstedelsen af 3½ eller 4 pCt. Obligationer; men der er denne Bestemmelse allerede forlængst blevet ændret. Ved Loven af 6te Marts 1896 er det blevet bestemt, at Finansministeren ogsaa, naar han finder det fordelagtigt, er bemyndiget til at skaffe Midlerne til Dækning af Udgifterne til Jærnbaneanlagene til Stede ved Udstedelsen af 3 pCt. Obligationer. At der ikke allerede ogsaa er blevet søgt en lignende Bemyndigelse med Hensyn til at skaffe Midlerne til Tiendeafsløsningsloven til Stede, skyldes vel, at der først i den senere Tid er rejst videre Krav til Statskassen i saa Henseende. Men at en saadan Ændring bør træffes, forekommer det mig, der maatte kunne blive Enighed om fra alle Sider; thi naar Midlerne kunne skaffes billigere for Staten ved Udstedelse af 3 pCt. Obligationer i Stedet for 3½ pCt., er det urigtigt at have den Bestemmelse staaende, at Midlerne absolut skulle skaffes ved Udstedelse af 3½ pCt. Obligationer. Da et lignende Forslag som det, der nu er til Forhandling, første Gang var indbragt her i Tinget, i Samlingen 1894—95, var der da ogsaa i det Udvalg, der blev nedsat i Folketinget til at behandle Loven, Enighed i den Henseende. Uanset Partistandpunkt vare alle enige om, at Tiendeafsløsningsloven burde ændres i ommeldte Henseende af Hensyn til de Konjunkturer, der siden dens Fremkomst ere komne til Stede. Men Forslagsstillerne haabe nu paa, at der kan opnaas Enighed noget længere frem. Jeg kan godt forstaa, at der kan være delte Meninger om, i hvilket Omfang Staten bør bidrage til Tiendernes Afsløning. Jeg mener nu, at Staten i saa Henseende bør bringe væsentlige Ofre, hvad jeg dog ikke ved denne Lejlighed skal komme ind paa en nærmere Begrundelse af. Tiende-spørgsmaalet har jo været drøftet saa ofte her i Tinget. Men jeg skal gøre opmærksom paa, at alle Lovgivningsmagtens Faktorer i 1894 vare enige om, at Staten burde bringe ikke helt uvæsentlige Ofre i den Henseende. Jeg kan ogsaa godt forstaa,